

(Всички сж просълзени).

Гуга (като се изправя). Поклонихъ се предъ тебъ, защото си майка! Ще ме приемешъ ли да ти слугувамъ въ кжщи, за да ти се отплатя за сторени огорчения.

Вела. Защо не, мари Гуга. Не да ми слугувашъ: като сестра ще те имамъ. Хайде още сега съ насъ. Всичко ти прощавамъ, щомъ Дамянъ е съ менъ!

Горянинъ. Така трѣбва! Всѣки трѣбва да отстѣпва, кога чуждото се засѣга.

Гуга (нѣщо решила, потрѣпва). Почакайте тука. Искамъ нѣщо да ви донеса (изтичва на вѣнъ).

(Горянинъ хваща ржката на Дамяна за да го заведе при Вела, ала той се дрѣпва и отива на страна).

Горянинъ. Не си ли доволенъ, че Гуга бѣ тѣй умна!

Дамянъ. Отъ сега нататѣкъ на жена вѣра нѣмамъ.

Магьосницата. Луда глава си, Дамяне — туй то!

Вела (Вгледала се презъ прозореца). Я вижте Гуга кжде се изкачи!

Всички (очудено). Я-а-а-а!

Вела. Страхъ ме хваща като я гледамъ на тая скала!

Зора (приближила до Дамяна). Тамъ най-напредъ ѝ се яви съ кавала!

Вела. Чуйте, нѣщо вика.

(Всички се вслушватъ)

Гласътъ на Гуга: Прощавайте всички! За мене нѣма животъ!

Всички изохкватъ: Хвърли се!

(Настава ридание. Горянинъ въздѣхва разтърсенъ. А Вела, като се прекръстя прошепва: Богъ да я прости!

ИВ. КИРИЛОВЪ

Край.